

Audiència. L'Any de la Fe. Què és la fe?

Audiència del Papa Benet XVI
del 24 d'octubre: Què és la fe?;
Què significa creure avui?

20/11/2012

Benvolguts germans i germanes,

Dimecres passat, amb l'inici de l'Any de la fe, vaig començar una nova sèrie de catequesi sobre la fe. I avui voldria reflexionar amb vosaltres sobre una qüestió fonamental: Què és la fe? Té sentit encara la fe en un món on la ciència i la tecnologia han

obert horitzons fins fa poc temps
impensables? Què significa creure
avui?

En efecte, en el nostre temps és
necessària una educació renovada en
la fe, que inclogui un coneixement de
la seva veritat i dels esdeveniments
de la salvació, però que
principalment neixi d'un encontre
veritable amb Déu en Jesucrist,
d'estimar-lo, de confiar en ell, de tal
manera que tota la vida estigui
involucrada amb ell.

Avui, al costat de molts signes de bé,
creix al nostre voltant també un cert
desert espiritual. A vegades es té la
sensació, per alguns fets dels quals
tenim notícia tots els dies, que el món
no va cap a la construcció d'una
comunitat més fraternal i pacífica;
les mateixes idees de progrés i
benestar també mostren ombres.
Malgrat la grandesa dels
descobriments de la ciència i dels

resultats de la tecnologia, l'home avui no sembla més lliure, més humà; encara romanen moltes formes d'explotació, de manipulació, de violència, d'opressió, d'injustícia... Després, un cert tipus de cultura ha educat les persones a moure's només en l'horitzó de les coses, d'allò que és possible, a creure només en el que veiem i toquem amb les mans. Per altra banda, però, creix el nombre de persones que se senten desorientades i, quan miren d'anar més enllà d'una realitat purament horitzontal, es predisposen a creure en tot i en el contrari. En aquest context, sorgeixen algunes preguntes fonamentals, que són molt més concretes que no pas semblen a primer cop d'ull: Quin sentit té viure? Hi ha un futur per a l'home, per a nosaltres i per a les generacions futures? En quina direcció orientar les decisions de la nostra llibertat darrere d'un resultat

bo i feliç de la vida? Què ens espera més enllà del llindar de la mort?

A partir d'aquestes preguntes ineludibles sorgeix com un món de la planificació, del càlcul exacte i de l'experimentació, en una paraula, el coneixement de la ciència, que si bé són importants per a la vida humana, no són suficients. Nosaltres necessitem no sols el pa material, sinó també l'amor, el sentit i l'esperança d'un fonament segur, d'un terreny sòlid que ens ajudi a viure amb un sentit autèntic, fins i tot en la crisi, en la foscor, en les dificultats i en els problemes quotidians. La fe ens dóna això: es tracta d'una confiança plena en un «tu» que és Déu, el qual em dóna una seguretat diferent, però no menys sòlida que la que prové del càlcul exacte o de la ciència. La fe no és un mer assentiment intel·lectual de l'home enfront de les veritats, en particular sobre Déu; és un acte pel

qual em confio lliurement a un Déu que és Pare i m'estima; és l'adhesió a un «tu» que em dóna esperança i confiança. Certament que aquesta adhesió a Déu no té contingut: amb ella, sabem que Déu s'ha revelat a nosaltres en el Crist, ha fet veure el seu rostre i s'ha fet proper a cadascun de nosaltres. En efecte, Déu ha revelat que el seu amor per l'home, per cadascun de nosaltres, és sense mesura: a la creu, Jesús de Natzaret, el Fill de Déu fet home, ens mostra de la manera més lluminosa a quin grau arriba aquest amor, fins donar-se a ell mateix, fins al sacrifici total.

Amb el misteri de la mort i resurrecció de Crist, Déu descendeix fins al fons de la nostra humanitat per a portar-la a ell, per a elevar-la fins que aconsegueixi la seva altura. La fe és creure en aquest amor de Déu, que no disminueix davant la maldat dels homes, davant el mal i la

mort, sinó que és capaç de transformar totes les formes d'esclavitud, donant la possibilitat de la salvació. Tenir fe, doncs, és trobar aquest «tu», Déu, que em sosté i em concedeix la promesa d'un amor indestructible, que no sols aspira a l'eternitat, sinó que la dóna; és confiar en Déu amb l'actitud del nen que sap que totes les dificultats, tots els problemes estan fora de perill en el «tu» de la mare. I aquesta possibilitat de salvació a través de la fe és un do que Déu ofereix a tots els homes.

Crec que hauríem de meditar més sovint —en la nostra vida diària, marcada per problemes i situacions a vegades dramàtics— en el fet que creure cristianament significa aquest abandonar-me amb confiança al sentit profund que em sosté a mi i al món; una sensació que no som capaços de donar-nos, sinó només de rebre com un do, i que és la base

sobre la qual podem viure sense por. I aquesta certesa alliberadora i tranquil·litzadora de la fe, hem de ser capaços de proclamar-la amb la paraula i demostrar-la amb la nostra vida de cristians.

Al nostre voltant, però, veiem cada dia que molts són indiferents o es neguen a acceptar aquest anunci. Al final de l'Evangeli de Marc tenim paraules dures del Senyor ressuscitat que diu: «Els qui creuran i seran batejats se salvaran, però els qui no creuran es condemnaran» (Mc 16,16), es perdran a ells mateixos. Els invito a reflexionar sobre això. La confiança en l'acció de l'Esperit Sant ens ha d'empènyer sempre a anar i predicar l'Evangeli, al testimoni valent de la fe; però, a més de la possibilitat d'una resposta positiva al do de la fe, també hi ha el risc d'un rebuig de l'Evangeli, de no acollir l'encontre vital amb Crist. Ja sant Agustí posava aquest tema en el seu

comentari sobre la paràbola del sembrador: «Nosaltres parlem» —deia—, «tirem la llavor, l'escampem. Hi ha els qui menyspreen, critiquen, es mofen de nosaltres. Si els temem, no tenim res per sembrar i el dia de la collita es quedarà sense que es reculli. Per tant, que vingui la llavor de la terra bona» (*Discorsi sulla disciplina cristiana*, 13,14: PL 40, 677-678). En conseqüència, la negativa no pot descoratjar-nos. Com a cristians, som testimonis d'aquest sòl fèrtil: la nostra fe, malgrat els nostres límits, demostra que hi ha bona terra, on la llavor de la paraula de Déu produeix fruits abundants de justícia, de pau i d'amor, de nova humanitat, de salvació. I tota la història de l'Església, amb tots els problemes, demostra també que hi ha terra bona, que hi ha una llavor bona, i que dóna fruit.

Però preguntem-nos: ¿D'on treu l'home aquesta obertura del cor i de la ment per a creure en el Déu que s'ha fet visible en Jesucrist, mort i ressuscitat, per a rebre la seva salvació, de tal manera que ell i el seu evangeli siguin la guia i la llum de la seva existència? Resposta: Nosaltres podem creure en Déu perquè ell s'acosta a nosaltres i ens toca, perquè l'Esperit Sant, do del Senyor ressuscitat, ens fa capaços d'acollir el Déu viu. La fe és, doncs, per damunt de tot un do sobrenatural, un do de Déu. El concili Vaticà II diu: «Per poder confessar aquesta fe, cal la gràcia de Déu, que arriba la primera i ens ajuda, i cal l'auxili interior de l'Esperit Sant, que mou el cor i el converteix a Déu, que obre els ulls de la intel·ligència i dóna “a tothom la suavitat per a acceptar i creure la veritat”» (*Dei Verbum*, 5). A la base del nostre camí de fe hi ha el baptisme, el sagrament que ens dóna l'Esperit Sant i ens fa

fills de Déu en Crist, i marca l'entrada a la comunitat de fe. A l'Església hom no creu per ell mateix, sense la gràcia prèvia de l'Esperit; i no creu sol, sinó al costat dels germans. Del baptisme en endavant, cada creient està cridat a reviure això i a fer seva aquesta confessió de fe, al costat dels germans.

La fe és un do de Déu, però també és un acte profundament humà i lliure. El Catecisme de l'Església catòlica diu clarament: «Creure només és possible amb la gràcia i amb l'auxili de l'Esperit Sant. Però no per això creure deixa de ser un acte autènticament humà. No és contrari a la llibertat ni a la intel·ligència de l'home» (n. 154). Encara més, les implica i les exalta, en una aposta de vida que és com un èxode, és a dir, un sortir d'un mateix, de les seguretats pròpies, dels esquemes mentals propis, per a confiar-se a l'acció de Déu que ens mostra el camí

per a obtenir la llibertat vertadera, la nostra identitat humana, l'alegria vertadera del cor, la pau amb tots. Creure és confiar lliurement i amb alegria en el pla providencial de Déu en la història, com ho va fer el patriarca Abraham, igual que Maria de Natzaret. La fe és, doncs, un acord pel qual la nostra ment i el nostre cor diuen el seu «sí» a Déu, confessant que Jesús és el Senyor. I aquest «sí» transforma la vida, obre el camí cap a una plenitud de sentit, la fa nova, plena d'alegria i d'esperança fiable.

Benvolguts amics, el nostre temps requereix cristians que estiguin agafats a Crist, que creixin en la fe a través de la familiaritat amb la Sagrada Escriptura i els sagraments. Persones que siguin gairebé un llibre obert que narra l'experiència de la vida nova en l'Esperit, la presència d'un Déu que ens sosté en el camí i que ens obre cap a la vida que no tindrà fi. Gràcies.

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-es/article/audiencia-
lany-de-la-fe-que-es-la-fe/](https://dev.opusdei.org/ca-es/article/audiencia-lany-de-la-fe-que-es-la-fe/) (08/08/2025)